

Hiperkinetski sindrom

Vrsta: Seminarski | Broj strana: 12

Hiperkinetski sindrom je jedan od najviše proučavanih poremećaja. On izaziva pažnju dečjih i adolescentnih psihijatara kao stručnjaka koji dijagnostikuju i sprovode stručnu terapiju, tretman i istraživanja vezana za potencijalna izlečenja ovog poremećaja.

Većina dece su u predškolskom periodu života nemirna, nepažljiva i impulsivno reaguju. Najčešće ovakvo ponašanje predstavlja razvojnu fazu koju će dete prerasti. Normalno je da su mala deca u stalnom pokretu, da istražuju svet oko sebe i da su nemirna. Motorička aktivnost se povećava do treće godine života, a posle toga se smanjuje. Međutim, ako se poremećaj pažnje, impulsivnost i motorna hiperaktivnost jave oko četvrte godine života deteta i traju duže od šest meseci, neophodna je pomoć stručnjaka. Dete se u vrtiću i školi karakteriše najčešće kao nemirno. U navedenom slučaju to nije samo razvojna faza koju će dete prevazići, već je realni razvojni poremećaj. U našoj zemlji se za ovaj razvojni poremećaj najčešće koristi termin Hiperkinetski sindrom.

Prema Wenderu(2001), koji se problemom Hiperkinetskog sindroma bavi više od 25 godina, ovom poremećaju su podložni, pored dece i adolescenata, i odrasle osobe.

Nažalost, i pored velikog procenta dece koja su zahvaćena ovim poremećajem, roditelji, vaspitači i nastavnici u našoj zemlji nisu dovoljno informisani o ovom problemu. Često se deca sa Hiperkinetskim sindromom determinišu kao nevaspitana, tvrdoglava, agresivna ili turbolentna. Deca sa ovim poremećajem duboko pate, neshvaćena su i neprihvaćena od strane svoje okoline. Zbog toga je neophodno što pre ukazati na potrebu informisanja i edukacije roditelja, vaspitača i nastavnika povodom ovog poremećaja. Problemi vezani za Hiperkinetski sindrom najčešće traju od predškolskog perioda, pa do kraja života. Nelečeni Hiperkinetski sindrom predstavlja dispoziciju za psihijatrijsku i socijalnu patologiju. S obzirom da se u svetu primenjuju razne mogućnosti za uspešno lečenje ovog poremećaja, smatra se da i u našoj zemlji treba da se obrati veća pažnja na Hiperkinetski sindrom. Činjenica je da ovaj poremećaj narušava normalno funkcionisanje deteta u svim sferama bio-psiho-socijalnog statusa. Međutim, nije retko da su deca sa Hiperkinetskim sindromom kreativna, originalna, darovita i talentovana, ali da usled neadekvatnog pristupa i tretmana nisu u mogućnosti da ispolje te svoje kvalitete.

DIJAGNOSTIKOVANJE HIPERKINETSKOG SINDROMA

Prilikom dijagnostikovanja Hiperkinetskog sindroma koriste se različiti dijagnostički kriterijumi. Naravno da što ranije detektovanje, dijagnostikovanje i adekvatni tretman i terapija pružaju veće mogućnosti da se dete izleči ili da se smanje simptomi vezani za ovaj poremećaj. Nelečeni Hiperkinetski sindrom se ispoljava neuspehom u školi, neprilagođenim ponašanjem i neuklapanjem u društvo.

KLASIFIKACIJA U DIJAGNOSTICI HIPERKINETSKOG SINDROMA

U svetu postoji mnogo klasifikacionih sistema koji se koriste kao dijagnostički kriterijumi Hiperkinetskog sindroma.

Kod nas se najčešće koriste Internacionalna (ICD-10) klasifikacija za dijagnostikovanje Hiperkinetskog sindroma.

Poznate u svetu su još i Francuska (CFTMEA), Američka (DSM-III-R), Ruska i Skandinavska klasifikacija u dijagnostici Hiperkinetskog sindroma. Svaka država ili stručna asocijacija ima pravo da koristi sopstvenu klasifikaciju.

**----- OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE
PREUZETI NA SAJTU. -----**

www.maturskiradovi.net

MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL: maturskiradovi.net@gmail.com